

“L'estat espanyol té més relació amb la Tercera Guerra Mundial que no Israel”

L'ex-director del Mossad, Efraïm Halevy, defensa a Xàbia el diàleg amb Hamàs per acabar el conflicte àrabo-israelià, però treu importància a l'ocupació dels territoris palestins.

Potser Gene Hackman fóra l'actor que, en cas d'haver-hi un film, podria fer el paper d'Efraïm Halevy (Regne Unit, 1934), director del Centre de Pensament Estratègic i Polític de la Universitat Hebrea de Jerusalem i ex-cap del Mossad (els serveis secrets israelians). Un film, perquè realment molts aspectes inconfessables de la vida d'aquest home són, a hores d'ara, ciència-ficció. Només ell i uns pocs més saben què hi ha de realitat i què hi ha de llegenda en el dia a dia d'uns serveis secrets. Fa uns quants dies, Halevy va

oferir una conferència a Xàbia (Marina Alta) amb el títol “Israel-Palestina, la zona de les mil i una... notícies” convidat pel Fòrum Xàbia de Veinatge. No va ser una xerrada estrictament magistral sinó que el convidat va respondre durant una hora i mitja les preguntes del periodista Henrique Cymerman, corresponsal a l'Orient Mitjà de *La Vanguardia* i Antena 3.

Al llarg de l'entrevista, Halevy, que va dirigir el Mossad entre el 1998 i el 2002 per bé que hi ha col·laborat des del 1961, va repetir més d'una vegada —perquè

quedara ben clar— que, segons ell, fa deu anys —el 1998— que va esclatar la Tercera Guerra Mundial. Ell situa l'inici del conflicte bèl·lic en els atemptats d'al-Qaida contra civils nord-americans a Tanzània i Kenya. “D'aleshores ençà, els Estats Units, Europa i Espanya tenen més relació amb aquesta guerra que no Israel”, va dir fent referència als atemptats de l'11S a Nova York i de l'11M a Madrid, com a màxima expressió d'aquesta situació en què “es va posar fi a la indústria i a la societat civil occidental”. Una Tercera Guerra Mundial que, a diferència de la primera i la segona, no és protagonitzada per milions de combatents, sinó per uns pocs la maldat dels quals afecta, això sí, centenars de milers de persones.

Negociació amb ETA. En aquest sentit, Halevy va adduir que ni a Israel ni a Palestina no hi ha hagut els atemptats més greus d'aquesta suposada guerra. Sobre aquest conflicte, l'ex-director del Mossad va mostrar una vegada més l'aposta pel diàleg —ell va ser un dels impulsors de l'acord de pau entre Israel i Jordània—, i va considerar del tot necessari que el govern israelià negociés amb l'organització Hamàs “perquè qualsevol acord amb els palestins ha de tenir un consens ampli entre ells”. Amb tot, en relació amb la criminalització que s'ha fet a l'estat espanyol de la negociació amb ETA, Halevy únicament va dir que cada situació és diferent i “jo no generalitze a la resta del món l'opinió que tinc

Tractament psicològic per als periodistes

“Una xerrada ha de ser com una minifalda, prou llarga per a cobrir el tema però també prou curta per a ser interessant.” Amb aqueixa frase el periodista Henrique Cymerman va començar l'exposició sobre la tasca informativa dels corresponsals a Israel i Palestina. Una feina que el corresponsal de *La Vanguardia* i d'Antena 3 a l'Orient Mitjà va definir d’“esquizofrènica en alguns moments”, perquè “és el lloc amb més notícies del món i jo, que no fa ni 24 hores que en sóc fora, ja estic desinformat”. A més, “són dues corresponсалies en comptes d'una en un territori que és gran com Galícia”, afegí. A la zona hi ha en l'actualitat 1.500 periodistes acreditats i al llarg de l'any hi passen més de 3.000 enviats especials. Aquestes dades confirmen “l'obsessió per la imatge exterior que tenen tant els palestins com els israelians”.

La guerra mediàtica que viu la zona ha comportat fins i tot que els periodistes hagen de rebre tractament psico-

lògic. Cymerman va explicar que “tot un equip del Canal 2 de la televisió israeliana va rebre teràpia després de la Guerra del Líban pels dies que havien estat exposats a míssils enmig del foc creuat”. “Fa molt d'impacte que en una hora i un quart de cotxe passes de Tel-Aviv, el primer món, a Gaza, el quart món a hores d'ara, o com vas de Jerusalem a Ramallah en un quart d'hora”, va destacar el periodista, nascut a Porto (Portugal) el 1959. “Les càmeres, els micròfons i els ordinadors són armes letals” en una zona en què “hi ha dues veritats enfrontades”.

Sobre la resolució del conflicte entre palestins i israelians Henrique Cymerman va contar que “diuen que l'ex-primer ministre Samir va preguntar a Déu si la primera *intifada* s'acabaria durant la seua legislatura”, i Nostre Senyor li va respondre que “no sé si s'acabarà durant la meua legislatura”.

Efraïm Halevy conversant amb el periodista Henrique Cymerman a Xàbia.

sobre un conflicte en concret” per bé que “respecte molt la tasca del govern” de Zapatero.

La voluntat negociadora del diplomàtic no va llevar que en certs moments entrara en algunes contradiccions. Halevy va assegurar que l’ocupació dels territoris palestins per part d’Israel “no és la clau del problema”. I així va aduir que a hores d’ara els palestins “tenen més terra controlada que nosaltres el 1948”, tot i que no va explicar que la població que té ara Palestina és molt més gran que la d’Israel aleshores. Per a Halevy el problema són els míssils que es llancen des del costat àrab. “Com reaccionaria el govern espanyol si cada dia caiguessen 3 o 4 míssils sobre Xàbia?”, va preguntar ell mateix. La fi d’aquests llançaments marcarà, segons ell, el punt d’inflexió, tot i que va revelar que en la actualitat els governs d’Olmer i d’Abbas es reuneixen dues vegades de la setmana; del contingut de les converses va dir-ne que és ben secret. No obstant això, per al diplomàtic és fonamental l’existència d’un govern “creïble i fiable a la zona palestina”.

James Bond no tindria lloc al Mossad. De tornada a la ficció, Efraïm Halevy va negar que James Bond fóra un

bon agent per al Mossad. Segons ell, els membres de l’Agència d’Intel·ligència Israeliana “no tan sols han de ser valents i intel·ligents, sinó que també han de tenir sentit de la humilitat. I, en el cas de Bond, això de les dones...”, va afegir. Sobre les operacions que va dirigir mentre va estar al capdavant del Mossad va llevar importància a les llegendes d’homes que han de matar homes en un món d’espies, en el sentit que “les operacions més importants tenen com a objectiu obtenir informació i, això sí, de vegades poden ser extremadament perilloses”.

“No som superhombres, però tot és planificat al detall.” Per explicar la formació que necessita a hores d’ara un agent secret, Efraïm Halevy va parlar del cas d’Anglaterra (de l’M-16) i va reconèixer l’obligatorietat de parlar àrab en alguns casos. Així, per exemple, va assenyalar que l’any 2001 l’agència britànica dominava 54 idiomes i dialectes d’arreu del món. “Els agents han de saber urdú o paixtu per a poder moure’s pel Pakistan, per exemple”, explicà l’ex-cap del Mossad, i va advertir a més que avui dia els britànics tenen fitxats uns 400 grups o cèl·lules terroristes de tota mena que, només a la Gran Bretanya, compten amb un suport potencial de 100.000 persones.

L’Iran, la màxima amenaça. Pel que fa al futur d’Israel, que el mes de maig vindent complirà 60 anys, Halevy es va mostrar optimista i sentencià que l’estat hebreu “és un dels èxits més grans de la història moderna i, ho promet, el procés de pau reeixirà”. Va destacar les noves relacions econòmiques amb països com ara Rússia, la Xina o l’Índia, per bé que “el 1948 érem absolutament sols al món”. Perquè l’estat hebreu “ha de millorar les condicions de vida de la seua societat civil, però també la dels seus veïns i propiciar la pau amb ells”. Amb tot, també va aprofitar-ho per a alertar que l’Iran és a hores d’ara la màxima amenaça per a l’existència d’Israel i va encoratjar el seu país i els EUA a tenir una operació *preparada* per a fer front a una possible ofensiva nuclear iraniana.

Siga com siga, en el món de la realitat o en l’univers de la ficció, Efraïm Halevy assegura ara que sent que ha tingut “una gran sort” d’haver format part del Mossad. Un projecte que va definir de “dramàtic, reeixit i gratificant”. “No hauria pogut triar una vida millor”, va concloure seriós; el seu somriure també és secret.

Cèsar Palazuelos